

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 14 kwietnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Skierniewicach, IV Wydział Pracy na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 kpc zawiesił postępowanie w sprawie z powództwa R. S. przeciwko Ośrodkowi Sportu i Rekreacji (...) sp. z o.o. w S. o odszkodowanie w związku z mobbingiem.

W uzasadnieniu swego stanowiska Sąd Rejonowy podniósł, iż pozwem z dnia 27 listopada 2013 r. powódka R. S. wniosła o zasądzenie od pozwanej Ośrodka Sportu i Rekreacji (...) Sp. Z o.o. kwoty 20000 zł. tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w związku z rozstrojem zdrowia wywołanym przez mobbing oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 1600 zł. tytułem odszkodowania w związku z mobbingiem stanowiącym przyczynę rozwiązania umowy o pracę. W sprawie zostało przeprowadzone postępowanie dowodowe, po czym na rozprawie w dniu 14 kwietnia 2014r. Sąd powziął wiadomość, iż w dniu 16 lipca 2013 r. powódka R. S. wystąpiła do tegoż Sądu z pozwem o sprostowanie świadectwa pracy otrzymanego od pozwanej poprzez zamieszczenie informacji, iż stosunek pracy łączący powódkę z pozwaną uległ rozwiązaniu bez wypowiedzenia w trybie art. 55§1 k.p. w zw. z art. 94³k.p.- na skutek długotrwałego mobbingu. Sąd wskazał, iż w przedmiotowej sprawie powódka najpierw wystąpiła z pozwem o sprostowanie świadectwa pracy. Przedmiotem tejże sprawy będzie więc przede wszystkim ustalenie, czy do mobbingu na osobie powódki doszło i czy taką przyczynę należy wskazać jako przyczynę rozwiązania umowy o pracę. Roszczenia złożone w pozwie z dnia 27 listopada 2013r. opierają się więc na wcześniejszym ustaleniu, iż do mobbingu na osobie powódki doszło, a zatem rozstrzygnięcie tej sprawy zależy od wyniku sprawy złożonej przez powódkę w dniu 16 lipca 2013r.

Zażalenie na powyższe orzeczenie wniósł pełnomocnik powódki.

Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 177 § 1 pkt 1 kpc polegające na jego zastosowaniu w skutek błędnego przyjęcia przez Sąd, że rozpoznanie niniejszej sprawy zależy od innego toczącego się przed sądem Rejonowym w Skierniewicach postępowania cywilnego w przedmiocie sprostowania świadectwa pracy (sygn. akt IV P 116/13), podczas gdy okoliczności faktyczne przedmiotowej sprawy nie uzasadniały jego zastosowania.

W uzasadnieniu powyższego podniósł, iż nie sposób się zgodzić z Sądem Rejonowym, iż rozstrzygnięcie sprawy o mobbing zależy od wyniku postępowania w przedmiocie sprostowania świadectwa pracy w związku z wpisaniem błędnej podstawy rozwiązania stosunku pracy. Skarżący wskazał, iż w dniu 19 kwietnia 2013 r. powódka założyła stronie pozwanej oświadczenie, iż rozwiązuje umowę o pracę zawartą w dniu 1 czerwca 1998 r. w trybie art. 55 § 1¹ kp, podając jako przyczynę rozwiązania stosunku pracy długotrwały moobing. Pomimo tego pracodawca wydał powódce świadectwo pracy z zapisem o rozwiązaniu stosunku pracy za porozumieniem stron tj. w trybie art. 30 § 1 pkt 1 kp. Tymczasem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia przez pracownika na podstawie art. 55 § 1¹ kp jest skuteczne bez względu na to, czy wskazane przez pracownika przyczyny oczywiście występują i ten sposób rozwiązania stosunku pracy winien znajdować odzwierciedlenie w świadectwie pracy. Wobec tego ustalenie trybu w jakim rozwiązano stosunek pracy z powódką, które jest przedmiotem postępowania o sprostowanie świadectwa pracy, nie jest prejudykatem w sprawie o mobbing. W związku z tym rozpoznanie wskazanej sprawy nie może mieć wpływu na rozpoznanie sprawy niniejszej, a co za tym idzie zawieszenie postępowania w trybie art. 177 § 1 pkt 1 kpc. było nieuprawnione.

Z uwagi na powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia, zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu wywołanych postępowaniem odwoławczym, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 177 § 1 pkt 1 kpc sąd może zawiesić postępowanie z urzędu jeżeli rozstrzygnięcie sprawy zależy od wyniku innego toczącego się postępowania cywilnego.

Przepis ten daje sądowi możliwość fakultatywnego zawieszenia postępowania w sytuacji, gdy wynik innej, toczącej się już sprawy cywilnej, ma zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia rozpatrywanej sprawy. (postanowienie sądu apelacyjnego w Katowicach II APz 11/06, 10 kwietnia 2006 r. LEX nr 217091 a także wyrok SN z 2009-04-08 V CSK 429/08 orz. SN z 9.7.1962 r., I C 82/62, OSP 1963, Nr 11, poz. 279 z glosą E. Wengerka; W. Siedlecki, Przegląd orzecznictwa, PiP 1964, Nr 8-9, s. 318; E. Wengerek, Przegląd orzecznictwa, NP 1964, Nr 9, s. 858). Jedyne w sytuacji, gdy sąd orzekający jest w stanie sam ustalić wszystkie istotne okoliczności sprawy, niezasadne jest zawieszanie postępowania w oparciu o powołany wyżej przepis.

Sąd Najwyższy wskazał nadto, że przesłankę zawieszenia postępowania na podstawie art. 177 § 1 kpc stanowi nie wzgląd na zasadę ekonomii procesowej czy też podobieństwo okoliczności faktycznych oraz podstawy prawnej dwóch spraw, ale zależność rozstrzygnięcia sprawy zawisłej od wyniku innego sporu, przez co rozumieć należy sytuację, gdy wynik innego sporu stanowi praeiudicium dla danego sporu (por. orz. SN z 9.7.1962 r., I C 82/62, OSP 1963, Nr 11, poz. 279 z glosą E. Wengerka; W. Siedlecki, Przegląd orzecznictwa, PiP 1964, Nr 8-9, s. 318; E. Wengerek, Przegląd orzecznictwa, NP 1964, Nr 9, s. 858). Wobec tego zawieszenie postępowania na tej podstawie może nastąpić gdy nie jest możliwym rozstrzygnięcie sprawy w toczącym się postępowaniu cywilnym bez wcześniejszego rozstrzygnięcia kwestii prejudycjalnych. Z taką jednak sytuacją nie mamy do czynienia w rozpatrywanej sprawie.

Zauważyć należy, co słusznie podnosi skarżący, iż rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia przez pracownika na podstawie art. 55 § 1¹ kp jest skuteczne bez względu na to, czy wskazane przez pracownika przyczyny oczywiście występują. Ten sposób rozwiązania stosunku pracy winien znajdować odzwierciedlenie w świadectwie pracy. Pracodawca może kwestionować wskazane przez pracownika przyczyny rozwiązania umowy w procesie o odszkodowanie przewidziane w art. 61¹ kp lub art. 61² kp., a w razie wstrzymania się z wypłata odszkodowania przewidzianego w art. 55§ 1¹ zd. 2 kp także w procesie wytoczonym przez pracownika o to odszkodowanie. (por. wyrok SN z 4.03.1999 r. I PKN 614/98 OSP 1999/11/208 OSNP –wkł. 1999/12/3. M.Prawn 1999/7/8).

Wobec tego rozstrzygnięcie w sprawie o sprostowanie świadectwa pracy nie jest prejudykatem w sprawie niniejszej, bowiem rozstrzygnięcie w sprawie o mobbing nie zależy od ustalenia od trybu rozwiązania stosunku pracy będącego przedmiotem postępowania o sprostowanie świadectwa pracy. Wbrew twierdzeniu Sądu I instancji możliwym jest wydanie rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie tj. o roszczenia związane z mobbingiem, bez zakończenia postępowania rozpoczętego na skutek wniesienia powództwa przez pracownika o sprostowanie świadectwa pracy. Bezwzględnie bowiem Sąd orzekający, choć sprawy pozostają ze sobą w pewnym związku jest w stanie sam ustalić wszystkie istotne okoliczności sprawy zwłaszcza przesądzić czy powódka była ofiarą mobbingu. Nieistotnym jest przy tym, czy wskazana kwestia przy okazji ustalenia trybu rozwiązania stosunku pracy powódki jest także przedmiotem innego postępowania. Jak wyżej bowiem podniesiono wynik jednej ze spraw opartej nawet na takim samym stanie faktycznym, toczącym się równocześnie w danym sądzie, nie stanowi bowiem prejudycjalności dla pozostałych spraw.

Podkreślenia wymaga też, iż nie jest zasadne uzależnianie przebiegu postępowania w sprawie o mobbing od sprawy o sprostowanie świadectwa pracy i uzależnianie jej od prawidłowości zapisów zawartych w świadectwie pracy. Bezwzględnie pracownik zobligowany jest bowiem wykazać przesłanki mobbingu w postępowaniu o roszczenia z nim związane. Ponadto w sytuacji gdy w toku postępowania sądowego ustalone zostanie, że rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 55 kp było nieuzasadnione (bo przesłanki mobbingu nie zaistniały), pracownik jest na podstawie §7 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki socjalnej z dnia 15 maja 1996 r. w sprawie szczególnej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydania i prostowania zobligowany przedstawić byłemu pracodawcy świadectwo pracy celem naniesienia na nim adnotacji o sentencji zapadłego wyroku. W razie niespełnienia tego obowiązku przez

pracownika, pracodawca ma prawo wezwać go do niezwłocznego przedłożenia świadectwa pracy w celu zamieszczenia na nim takiej informacji.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy, zgodnie z art. 386 §1 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc orzekł jak na wstępie.

Zgodnie z art. 108 § 1 kpc. Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji.

W świetle powyższego rozstrzygnięcie o kosztach następuje dopiero w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Za niedopuszczalne uważa się orzekanie o kosztach procesu wcześniej, ponieważ rozstrzygnięcie o kosztach ma charakter akcesoryjny w stosunku do głównego przedmiotu postępowania. (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 2012-05-10, I ACz 708/12, LEX nr 1171393, postanowienie SN z 2012-04-04, I CZ 32/12 LEX nr 1170212).

Pojęcie postanowienia kończącego postępowanie w sprawie, obejmuje tylko orzeczenia kończące postępowanie jako całość poddaną pod osąd. Postanowieniami takimi nie są orzeczenia mające za przedmiot kwestie wпадkowe, tj. kończące postępowania pomocnicze lub zamykające fragment bądź pewną fazę postępowania (postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 2012-04-19, I ACz 482/12, LEX nr 1171326).

Przez orzeczenie kończące postępowanie w sprawie w danej instancji należy rozumieć więc wyrok (postanowienie co do istoty sprawy w postępowaniu nieprocesowym) albo inne orzeczenia, które trwale zamykają drogę do wydania wyroku. Przyjmuje się także, że chodzi tutaj o orzeczenie całkowicie kończące sprawę w danej instancji, a zatem o wyrok końcowy lub postanowienie o umorzeniu postępowania w całości lub odrzuceniu pozwu w całości, ponieważ dopiero takie orzeczenie pozwala na prawidłowe ustalenie wyniku sprawy, który z kolei w myśl art. 98 § 1 k.p.c. stanowi co do zasady podstawę rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu. (por. postanowienie SN z 2012-04-12, II CZ 207/11, LEX nr 1228679). Brak zatem podstaw do orzekania o kosztach procesu na wcześniejszym etapie w orzeczeniach kończących sprawę w określonej części.

Na gruncie rozpoznawanej sprawy, Sąd Okręgowy, orzekając co do prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu I instancji w zakresie zawieszenia postępowania, nie wydał orzeczenia, które trwale zamykało drogę do wydania wyroku, lecz jedynie rozstrzygało kwestie wпадkową. Wobec powyższego na gruncie rozpatrywanego przypadku, pomimo wniosku strony powodowej w tym zakresie, brak było podstaw do orzekania przez Sąd Okręgowy o kosztach związanych z wniesieniem zażalenia.

Z tych też względów orzeczono jak na wstępie.

Przewodniczący: Sędziowie:

Z./ Odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.